[א] או מנא הא מילתא דאמור רבנן אין אונות

פלבהמות א"ל לא נישמום קרא לכתוב אתנן

זונה וכלב סיתניא נמי הכי חמנין לאתנן

כלב ומחיר זונה שמותרין שנאמר ב' ולא ד'

ולא הם שניהם שניהם הם ולא

ולדותיהן יאמר רבא יולד הנרבעת אסורה

היא וולדה נרבעו י ס נוגחת אסורה היא

וולדה נגחו ולד מוקצה ונעבד מותר מ"ם

לאימיה אקציה לאימיה פלחי לה א"ד יוולד

מוקצה ונעבר אסור מאי מעמא דניחא ליה

בניפחיה זי אמר רב אחדבוי בר אמי אמר רב

יהמקדש בפרש שור הנסקל מקודשת בפרש

עגלי ע"ז אינה מקודשת מאי מעמא יאי בעית

אימא קרא ואי בעית אימא סברא אי בעית

אימא סברא ₪ ניחא ליה גבי ע"ז בניפחיה גבי שור הנסקל לא ניחא ליה בניפחיה

אי בעית אימא קרא סדגבי עבודת כוכבי' כתיב והיית חרם כמותו שכל שאתה מהיה ממנו

הרי _,הוא כמוהו גבי שור הנסקל כתיב ²לא

יאכל את בשרו בשרו אסור פרשו מותר:

מתני' הנתן לה שמעות הרי אלו מותרין יינות

ושמנים וסלתות וכל דבר שכיוצא בו קרב

על גבי המובח אסור נתן לה ®ימוקרשין הרי

אלו מותרין עופות הרי אלו אסורין שהיה

בדין מה אם המוקדשין שהמום פוסל בהן אין

אתנן ומחיר חל עליהן יועוף שאין המום

פוסל בו אינו דין שלא יהא אתנן ומחיר חל

עליו תלמוד לומר ³לכל נדר להביא את העוף

יכל האסורין לגבי מזבח ולדותיהן מותרין

יים רבי אליעזר אמר ולד מרפה לא יקרב על גבי

ים המזבח רבי חנינא בן אנמיגנום אומר כשירה

שינקה מן המרפה פסולה מעל גבי המזבח

סכל הקדשים שנעשו מרפה חאין פודין אותן סכל

שאין פודין את הקדשים להאכילן לכלבים:

מש א מיי פי״ח מהלי איסורי ציאה הלי [א] ה טוש״ע אה״ע סימן ו סעיף ח: ג ב מיי פ״ג מהלכות איסורי מובת הלי יב:

נא ג ד מיי' פ"ה מהל' אישות

נא ג ד מיי מהכי מהכי חישות הלי בי גב ה מיי פ"ד מהלי איסורי מוצח הלי יד: גג ו מיי שם הלי טו: גד ז מיי פ"ג שם הלי טו:

נה ח מיי פ"ב שם הלכה י: נה ט מיי שם פ"ד הלי יח: נה י מיי שם הלכה טו: ב ימיי שם הלכה טו: ב [מיי פ"ד מהלי קרבן פסח

:סל״ין

בח ל מיי׳ פ״ג מהלכות איסורי

מזבת הלכה יג:

מוסף רש"י

אין זנות לבהמה. אינה נעשית

אין זנות לבחמה. חינה נעשית זונה בצעילת בחמה וחינה נאסרת על בעלה (סוטה בו:). ולד בוגחת אסורה. פרה שנגחה ישראל כשהיא מעוברת ומת, ולדה פסול

למרכו, היא וולדה נגחו, ונונח

מנגם בעד אחד או ע"פ הבעלים שהודו מעלמן ואין עדים בדבר אינו נסקל, ואמרינן בחו"כ מן הלאן

להוליא את המוקלה, ומן הלאן, וי"ו ימירה, להוליא את הנוגח (ע"ז

כד. וכעי"ז סנהדרין פ.)**. אחדבוי.** סס סכס (ע"ז לד:)**. בפרש שור**

בד. וכנייו טוהדרין פ.), אחדבור. עס חלס (ע"ז לד:). בפרש שור הנסקל. עור הנסקל לסור נהנלה הול (שם). ניחא ליה גבי ע"ז בניפחיה. עיהל נולה שמן, לכך

מייל שם איסור ע"ז על הפרש (שם). לא ניחא ליה בניפחיה. הלכך לא חשיב פירשא למיחל עליו איסור (שם). נתן לה מוקדשין

הרי אלו מותרין. כדיליף לקמן (פסחים צ.). עופות. תוריס וכני

(פטורם בז), עופותו מוליס וכפי יונה שלינן מוקדשין (שם). שהמום פוסל בהן. לף משהוקדשו, אין אתנן ומחיר חל עליהן. כדיליף לקמן (שם).

עוף שאיז המום פוסל בו.

עוף שאין המום פוסל בה! עופות חולין שאין המוס פוסל בהן מלהקדישס, דלה נאמר תמוח וזכרות בעופות (שם). כל האסורין לגבי מזבח. כגון

מוקלה ונעכד (ע"ז מו:) ולדותיהן

מותרין. אותן שנתעברו בהן אחר כן (שם כד.). שאין פודין את הקדשים להאכילן לכלבים.

הקן שים לואכילן יכביב. אלא למימה וטעון קבורה לאחר מיתה (לעיל יד.). תבי חדא אסורים. לקרבן (ב"ק סה:) למוצח

אסורים. (קלבן (ב־ק מה) (מזגמ (שם צג). פרט לפרה שאין (שם צג). פרט לפרה שאין היות, היות, קלבית שאין היות, דמיני והולים לומה לל מחנה (עדו מה). את הריקועין. מסי זסג שעושין ליפוי הקדשים, הדיקועין. מסי זסג שעושין ליפוי הקדשים, הייתות היית

א) יבמות נט: סוטה כו:, ב) ועיין למות נט. פוטה כו., ט [עיין יכתות שם איתל תנן ולייע],
 ג) [פנהדרין פ. ע"ו כד.], ז' ע"ו לד: ע"ש, ס' [ברכות ד: וש"נ],
 נע"ו לד: ולייען, ז' [קדושין נק"ו לד: ולייע], נח. ע"ו נד: חולין נה. ע"ז נד: חונין קת.],

ח) [פסחים ל. ע"ש], ע) ע"ז כד.
מו:, י) בכורות ז. חולין נח. [ע"ש
בחום שגירסתם כגי' דהכל ודלל
כמשה שבמשניות ל) לעיל יו.,
כמשה שבמשניות ל) לעיל יו. ט ב"ק סה: לג:, מ) [ע"ו מו: לפרה דפרה [עירובין [תוספתא 0 פ"ק סה (כ., מ) [פ"ח מור. מוס" דפרה פ"צ ה"ח] (0) [פעירונין פנ. וש"ק] (1) [פתספתה פ"ד ה"צ], (2) [פתסים ל. ע"ש כל הענין], (3) ע"ז מוג, (4) [חולין נת. וש"ק], ק) סנהדרין פ., ל) וע"ו כד: ע"ם ל"עו, ש) וובמס׳ פסחים הניחו

חורה אור השלח

 וְלֹא תָבִיא תוֹעַבָה אֶל בֵּיתֶןּ וְהָיִיתְ הַרֶם בְּמֹהוּ שַׁקַץ תְשַׁקְצָנוּ וְתַעב תְתַעַבנוּ בִּי הַרֶם 2. וכי יגח שור את איש או את י וְבִי יְצֵּוֹ שׁוּ אֲתוֹ אִישׁ אוֹ אֲתוֹ אַשְׁהּ וְמֵת סְקּוֹל יִסְקַל הַשׁוֹר וְלֹא יַאָבֵל אֶת בְּשְׁרוֹ וּבַעַל הַשׁוֹר נְקִי: שמות כא כח 3. לא תביא אתנן זונה ומחיר בלב בית יי אלהיר לכל נדר כי

בֶּעָב בַּיּתֹיְ, אֲגְינוּף לְבָּעְ עֵּרְ בִּי תוֹעַבְת יְיָ אֱלֹהֶיףְ גָם שְׁנֵיהָם: דברים כג יט 4. וְאָם יִמְעֵט הַבָּיָת מִהְיֹת מִשְּׁה וְלָקַח הוא וּשְׁבַנוֹ הַקְּרַב מִשְּׂה וְלָקַח הוא וּשְׁבַנוֹ הַקְּרַב אַל בַּיתוֹ בַּמְכַסֶת נָפַשׁת אִישׁ לפי אכלו תכסו על השה:

הגהות הב"ח

(h) גמ' היא וולדה נרצעו ולד נוגחת: (נ) רש"י ד"ה מכדי טגמת. לבי רשי דיים מכדי אכילה וכו' כשאין לו וכו' ואם אין לו עצים וכו' והחייהו הס"ד ימיבות ולא החייהו משה נמחה:

הגהות הגר"א

[א] גם' מנא הא כו'. פי' לכהונה וגרסינן תנן נמי הכי אתנן כו': [ב] רש"י ד"ה ולא מכדי ל"ג החייהו משה מכדי מקח כו':

רבינו גרשום

למ״ד

אין זנות כבהמה. לאסור אתננה: דאם איתא לא לישתמים קרא ולכתב אתנן זונה וכלב. דאתנן נמי משוי אכלב: ל"א מדלא כתב אתנז ומחיר כלב וזונה דלא משוי ין ומחיר אכלב וונוד לא משרי ון ומחיר אכלב ואזונה: תגיא הבי. דאין זנות בבהמה: דאם תאמר כן ליתן את האמור של זה בזה אתנן כלב ומחיר זונה דאסורין א"כ הוו להו ארבעה: לא וולדותיהן: מ"ם האי לאימיה אקצייה. כלומר . הקצות ולעבוד אלא לאמו ולא לעובר: ולד מוקצה (ונעבד) אמור. (וולד כדבעי אסור) שהעובר נהנה ממה שהאם נהנית: מ"ם דניחא לי' בניפחא ופיממא. כלומר דניחא ליה בשהבהמה מעוברת נראית שמינה ונפוחה ונראית חשובה יותר לעבודת כוכבים הילכך ניחא ליה בעובר (כעובר) ואסור: כל שאתה מהיה ממנו הרי הוא (אמור) במוהו. כל הבא ממנו אסור ואינה מקודשות: איב א טבוא גבי עד גיחא ליה בנפחיה. בפרש שיש בו שנראית שמינה הילכך אסור בהנאה: בשור הנסקל לא ניחא יה בניפחיה, בפרשו שהרי עומד למות הילכך מקודשת: להביא את העוף. ⁶⁾ ולא כתב ובאתנן. כלומר כל מה שלקוח מאתנן. ועוד דאי אמרת מה שלקחה בהמה מאתננה אסור א״כ היינו ולדותיהן שבא מן האתנן ומתניתין

אין זנות לבהמה. דקתני מתני׳ אתנן כלב מותר: תניא נמי הכי יחמנין כו' גרסי׳ לה. מו יחו[מתניתין היא אלא משום דתני בברייתא מנין לאתנן כו׳ ומפרשה בהדיא להכי מייתי לה וגמגום ונ"ל דלא גרסינן להן: ולד מוקלה ונעבד מוסר. דלא אקלייה אלא לדידה ולא פלחא אלא לדידה: בותנר' נסן לה מוקדשין. לא חייל

עלייהו אחנן כדמפרש בגמ': נחן לה עופות. חולין הרי אלו אסורין שוב להקרבה: ולד טריפה לא יקרב. אבל להדיוט ד"ה מותר דלאו מגופה קא רבי: גבו׳ ישו איספורק. שם מקום: לפרה. אדומה: מוריקועין. ליפוי למזבח אם נתן לה זהב: אחורי בית הכפורת. דאמרינן בפ"ק דיומא (דף כא.) י"א אמה היו נותרים בעזרה אחורי חומת בית הכפורת דאפילו התם דהילא קדושתה אסור האתנן אם יש לאן בנין לעשות והוא נתן לה אבנים באתננה: אחנן ומחיר חל עלייהו. כדרבינן במתני׳ לכל נדר להביא את העוף: בממנה על פסחו. הא דאינטריך קרא לם למעוטיה כגון שהפריש פסחו ולאחר זמן אמר לזונה הבעלי לי והימני על פסחי באתנניך וכיון דאמר רבי ^{נגו} רשאי אדם למנות אחרים אם יצטרך למעות לשום דבר אלמא ממונו הוא ואימא ליחול עליה אתנן להכי איצטריך לכל נדר להוליא הנדור: ואם ימעט. דריש הכי שנתמעט ביתו שאין לו מה שהוא לריך לה [לקנות ללורך פסח דהיינו] מהיות משה החייהו משה שימנה אחרים עמו על פסחו ויתנו לו מעות להן: מכדי אכילה. אם נתמעט הבית מכדי אכילה יקבל חיותו ומזונו מן השה (כ) לחשאין לו מה שיאכל ליו החייהו משה אם אין לו עלים לללותו מכדי אכילה הוא והחייהו לח ולא החייהו משהלש: [ב] (ולא) מכדי מקח. שאם רוצה לעשות סחורה ונתמעט ביתו מכדי אותו מקח שאין לו מה ליתן בו אינו ממנה אחרים על פסחו בכך: עובר ירך אמו הוא. והוא עלמו נרבע: זה וזה גורס. הזכר שבא על בהמה זו והיא גרמו לולד שיבא והרי גרמוהו איסור והיתר דאביו מותר ואמו אסורה:

גמ' סים ת"ר נתן לה חימין ועשאתן סולת זיתים ועשאתן שמן ענבים ועשאתן יין תני חדא אסורים ותניא אידך מותרין אמר רב יוסף תני גוריון דמן אספורק ב"ש אוסרין וב"ה מתירין ב"ה סברי הם ולא ולדותיהן הם ולא שינוייהן ב"ש סברי הם ולא ולדותיהן גם לרבות שינוייהן ולב"ה הכתיב גם יח גם לב"ה קשה יית"ר יבית ה' אלהיך פרט לפרה שאין באה לביתיי דברי רבי אלעזר וחכמים אומרים לרבות את מהריקועין מאן חכמים אמר רב חסדא רבי יוםי בר' יהודה היא דתניא® נתן לה זהב רבי יוםי בר יהודה אומר 🎟 אין עושין ריקועין אפי' אחורי בית הכפרת: נתן לה מוקדשין הרי אלו

מותרין בו':יייי ויהיו מוקדשין אתגן ומחיר חל עליהן מקל וחומר ומה עופות שאין המום פוסל בהן אתגן ומחיר חל עליהן מוקדשים שהמום פוסל בהן אינו דין שאתגן ומחיר חל עליהן שוקדשים שהמום פוסל בהן אינו דין שאתגן ומחיר חל עליהן תלמוד לומר לכל נדר להוציא את הגדור מעמא דמעטינהו קרא הא לא מעטינהו קרא הוה אמינא כי יהיב לה מוקדשין חל עליהן אתנן ומחיר והא יש לאו ש ממונא הוא שאמר רב הושעיא בממנה על פסחו ורבי היא דתניא ואם ימעם הבית מהיות משה החייהו משה מכדי אכילה ולא מכדי מקח רבי אומר אף מכדי מקח שאם אין לו יממנה אחרים עמו על פסחו ועל חגיגתו ומעותיו חולין שע"מ כן הקרישו ישראל 🖒 פסחיהן: כל האסורים לגבי מזבח יסותני אמר רב כל האסורים לגבי מזבח ולדותיהן מותרים סותני עלה ורבי אליעזר אוסר אמר רב עיברו דרבי אליעזר סבר זה וזה גורם אסור ורבנן סברי זה וזה גורם מותר אבל עיברו ולבסוף נרבעו דברי הכָל אסורין ורְבא לטעמיה דאמר ⊕רבא ולד נרבעת אסורה היא וולדה נרבעו ולד נוגחת אסור היא וולדה נגחו לישנא אחרינא אמרי לה סאמר רב הוגא בר חיננא אמר רב נחמן מחלוקת שנרבעו כשהן מוקדשין דר"א סבר ייז ביזוי מילתא ורבנן סברי לא אבל נרבעו כשהן חולין הואיל ואשתנו דברי הכל מותרין רבא אמר רב נחמן מחלוקת כשנרבעו כשהן חולין דרבי אליעזר סבר ייז ביזוי מילתא ורבנן סברי הואיל ואשתנו מותרין אבל נרבעו כשהן מוקדשין דברי הכל אסורין: ייז מילתא ורבנן סברי הואיל ואשתנו מותרין אבל נרבעו כשהן מוקדשין דברי הכל אסורין:

. חיטין ועשאתן סולת אע״ג דנשתנו אסורין: ובית ה55 דרשי הבי. שניהם הם ולא שינויהם דשינוייהם ולדותיהם מותרים וגם דאמרינן דאתי . לרבות קשיא לב״ה דהא לא קא מרבי מידי מיניה: פרם לפרה שאינה באה לבית. דכל מעשיה עושין בהר המשחה דמותרת להביא מאתנן: רובות קשיא לביה דהא לא קא מרבי מדי מינה: פשם לפרה באה לבית. דכל מעשה נושין בהר המשחה דמחרת להביא מאתנן: וחכ"א בית לדכות את הריקונין. שאין מביאין מאתנן אפי אחרי בית הכפרת מבחוץ לטוח הקיר דהתם נמי קרינן ביה בית הי. נתן לה מוקדש' באתננה הרי אלו טוחרין. ועופות הרי אלו אסור' שהית בדין שהעופות יהו מתרין: ח"ל לכל נדר. להביא את העוף שבא בגדר ונדבה שאתנן חל עליהן: פרם לדבר הגדור כבר היינו מוקדשין שכבר נדורין הן: הא אין ארם אוטר דבר שאינו ש"ג. דשל הקדש הן והיכי חל אתננה עליהן: אמר לי הושעיא בהני מוקדשין מיידי דישנן ברשותו. כגון פסחו וממנה על פסחו באתננה ואליבא דר' היא דיכול לקנות משה. כלומר אם נחסר לבית שאין לו מה שצריך לתקון הפסח כגון עצים או תבלין מפסחו מה שצריך לתקון הפסח כגון עצים או תבלין מפסחר מה שצריך: דתני**א אם ימעם הבית מדוית משה.** כלומר אם נחסר לבית שאין לו מה שצריך לתקון הפסח כגון עצים או הביץ החייהו משה: מכ**ברי אכילה ולא מכברי מקה.** כלומר אם נחסר לו מצורך תקון אכילתו יכול ליקח מעות מאחרים וממנה על שם פסחו יקח מעות ויקנה מהן עצים לצורך תקון אכילת פסחו ואל יקח מאותן מעות מקח אחר כגון טלית או כסוה: רבי אומר (ר"א) **אף מכדי מקח** שאם צריך לשלית או לדבר אחר ממנה אחרים כו'. ומעות חולין ויעשה בהן צורכו שעל מנת כן הקרישו ישראל את פסחיהן שאם הוצרך לו דבר שימנה אחרים עמו ויתן המעות לצורכו. לטעמא דר' דאמר אף מכדי מקח אתנן חל עליו אי לאו דמעטי׳ קרא מנדר: דר' **אליע**ור מבר זה זוה גורם אמור. אע"ג דהאי ולד בא מצד אחד של היתר של הזמר [דאביו] של ולד אין בו איסור אפי׳ הכי כיון דיש באמו איסור

מנא הא מילתא דאמרי רבנן אין זנות לבהמה. דקתני נמתני׳ אתנן כלנ מותר לשון רש"י וקשיא וכי לא היה יודע דמתני׳ קרא דריש דב׳ ולא ד' ועוד מאי קמהדר לא לישתמיט כו' וכי מו מאו(לא) היה ר"ל מבוסברא חדשה שאינה במשנה ועוד כי מייסי ברייתא דב' ולא ד' אמאי לא מייסי מסני' קתני נמי הכי ונראה למורי דודאי רב אחא מפרזיקא היה יודע המשנה והפסוק

מגן דב׳ ולא ד׳ והיה פשיטא ליה דאם היה נותן האתנן לכלבתא דאינו אתנן משום קרא דשנים ולא ארבעה אבל היה בעי להפך אם אדם נותן אתנן לזונה על מנת שילין כלבו אצלה אם ביאת כלב מיקריא ביאת זנות או לא ואע"ג דאין אתנן שאדם נותן לכלבתא אסור מ"מ אתנן שנותן כלב לאשה אסור ומשני לא לשתמיט מד! תנא דליתני אתנן שנותן אדם לה ואתנן שהכלב נותן לה והלשון דחוק קלת ובתר הכי מייתי מן הברייתא דכי היכי דאמר דאין ביאת אדם בבהמה ביאת זנות כך אין ביאת בהמה באשה קרויה זנות וממתני' לא רצה להביא משום דמשנה אין דרכה לפרש אבל ברייתא אם היה אתנן אשה הנבעלת לכלב אסור היה לה לפרש וביבמות (דף נט:) מוכיח דמילתא מהן דרב אחא נאמר על אשה שנבעלה לכלב דאיכא התם מעשה בריבה אחת בהיתלו מו] שהיתה מכבדת ורבעה כלב כופרי מאחוריה בא מעשה לפני ^{מו]}חכמי׳ והכשירוה ועל המעשה מחן בעל רב אחל מפרזיקיל מנל הל מילמל: דבידא דיה מטן בנפחותיה. מימה דהכא גבי נעבד אסרינן ולד נעבד ובמס' ע"ו (דף מו:) בעי המשתחוה לקמה סולת מהו למנחות יש שינוי בנעבד או אין שינוי בנעבד ומייתי הך מילתא דרבא דולד נעבד אסור ומשני התם מעיקרא בהמה והשתא בהמה ובבא הוא דאחידא באפיה אבל יוסולת מעיקרא חיטין והשתא סולת אלמא שרינן טפי בשינוי מבנולד וגבי אמנן הוי סברא דב"ש להפך דאמרו שינוי במקומו הוא עומד וחיטין ועשאן סולת אסורין ובולד מודו דשרי מדרשא דהם ולא ולדותיהם ייש טעם לחלק דודאי גבי עבודת כוכבים ולד אסור כדמפרש הכא דניחא ליה בנפחיה ודעתו להשתחוות לכל הנפח אבל משתחוה להמה אין דעתו להשתחוות אלא למה שהוא רואה דהיינו את החיטין ולא את הסולת אבל גבי אתכן ^{לא]} דעתה אעיקר והעילוי לפיכך גבי יכו בהמה דדעת הזונה לבהמה ולא וגבי קמה דעתה לסולת שהיא עיקר: רבי אליעזר אומר ולד מרפה לא יקרב. פרש"י אבל להדיוט ד"ה שרי דלח מגופה קא רבו ולא נהירא דבפ׳ אלו טרפות (חולין נח.) מפרש בהדיא דאפי׳ להדיוט אסור והא דפליגי לגבוה נגן (נמי

שרי) להודיעך יד] (כחן דרבנן) דאפי׳ לגבוה נמי שרו לכך נראה דאף להדיוט אסור והא דנקט לא יקרב משום רבנן דאמרי יקרב נקטיה: אבל נרבעו ולבסוף עיברו ה מותרין. פירוש נה] זה וזה גורם מותר וקשה דשמעינן ליה לר' אליעזר דאים ליה בפרק כל שעה (פסחים כו.) זה וזה גורם ש) וי"ל דהתם מיירי בדבר שאסור אף

כומת היכנ נכית קדשי הקדשים, ככות היכנ בשקלים בפרק החרומה. דכיון דניי הוא מינשכר (נונום). ראש ימעט הבית רגור. אם יהיו מעות מועטין לבעל הפסח מהיות משה, שאין לו במה לקנות לצורך הפסח, שאין לו במה לקנות לצורך הפסח, וכלקה הוא חשבונו מותרו אל ביתו, והת השונה משהבינו מותרו אל ביתו, והת מושה משהבינו מותרו אל מחור. יקח משח משכנו וימננו על פסחו יקח מעות משכנו וימננו על פסחו ויקח מן המעות מה שהוא לריך לפסח, מכדי אכילה. אם יחסר לו מעות שאין לו כמה ליקח לורכי להדיוט והכא מיירי באיסור גבוה לבד [וע׳ תוס׳ סנהדרין פ: ד״ה אלאן: אכילת הפסח, כגון עלים לללותו, רשאי הוא למוכרו, ולא מכדי נשתי האת נמוכרו, ודא הבדי מקח. שאם אין לו מעות לסחורה אינו רשאי למכור פסחו לכך (פסחים צ.). שינויי נוסחאות א] מנא הוא מלחא דאמרי רבע אבל אין זטת לבהמה א"ל לא נשתמיט קרא כו' כל"ל (יעב"ץ) כן זנות לבהמה א"ל דכתיב לא ניא אתנן זונה ומחיר כלב תביא אתגן זונה ומחיר כדב לא נשמוט (ש"ח) ג] וכלב. ל"א ולא הוה ליה קרא לאשממוטי ומכתב ומחיר כלב חונה (ש"מ) דן תניא נמי הכי אתבז כלב ומחיר ין מכט מה יטב אובן ככל החד זונה מותרין ואם תאמר ליתן האמור של זה בזה ושל זה בזה ת"ל כי תועבת ה" גם שניהס ב' ולא ד' וולדותיהן מותרין שנאמר הס ולח בוודין שבאבוו היסט ולדו וולדומיהן (ש"ח) ה] נרבעו ולד נוגחם (ש"ח) ו] א"ד אפילו וולד מוקלה וועבד במי אסור (ש"ח) מות נמנתים היא מנתוק (שיים) שכן מנוטי כיל, על מותר דבי הספטים ושיים של של היה בשליים שיים) עם מינוני בכי הכל ו ולדומים; ל"ש (שיים) עם כל כל אמר רב נחמן (שיים) לדן פכר בזיא מילחא ורבנן פכרי לא בזיא מילתא אפל כוי הואיל וגשתגו דברי הכל מתפין ורבא (שיים) לה) פכר בדיא מילחא ורבע פכרי הואיל וגשתגו מתפין (שיים) לזן מנ"א אתגן כלב כי גרסינן (שיים) לק לזן גמ' ומה"ד נתן לה כספים. באתגן זונה ובחיר כלב נתן כסף כל דבר הגיקה באותן כספים קרב למזבח שנאמר הם

לען נגלי ונמ"ד בתן לה כספים. באתבן זונה והחיר של הוברי (זאבין שם רכז אך בו אסיור אפי היים וביק ודש האשר היים בען (שים) על (ש"ם) על (ש"ם) על (שים) על (ש"ם) על (ש"ם) על (ש"ם) על (ש"ם) על (ש"ם) על (מעוטי קדשים בנון (ש"ם) על (מעוט בק"מ מביל ליכלים שם נכון שם רכז אמר רב נחמן ברי הכל מותרין: ורבא אמר רב נחמן ברי הכל מתרין: ורבא אמר רב נחמן ברי הכל מותרין: ורבא אמר רב נחמן ברי הביק וומרי ממנה אמרים (ש"ם) על או שנת מנה אמרים (ש"ם) על כנ"ל, נהן פי דזה וזה (ש"